

ἐπάνοδον εἰς τὸν σύζυγόν μου ;

Ὁ ἐξώστως ἔβλεπε τρώντι ἐπὶ τῆς αὐλῆς καὶ οἱ ὑπνέται ἔτρεχον διὰ νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

— Τί νὰ κάμω λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ 'Ραῦμόνδος εἰς ἑπακρον τετραραγμένους. Εὐρὲ μέσον σωτηρίας, καὶ ἀμέσως θά σέ ὑπακούσω καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν θυσιάζων.

Ἡ Κλαίρη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπογνώσει.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον καιρὸς ἐπιθύρισην.

Ὁ 'Ραῦμόνδος ἔτρεχε τῆδε κακείσε ὡς παράφρων, βλασφημῶν καὶ τὴν τύχην καὶ ἑαυτὸν, ταυτοχρόνως δὲ οἱ μοχλοὶ τῆς θύρας ἔτρυξαν ἐξαγόμενοι ἐκ τῶν ἐσχωριασμένων κρίκων. Αἶφνης ἡ κόμησα ἤρπασε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης λαμπάδα.

— Ἀκολούθει μοι, εἶπε λαμβάνουσα τὸν 'Ραῦμόνδον ἀπὸ τῆς χειρός.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.)

ΚΑΙΣΑΡ ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ.

ΜΕΓΙΣΤΗΝ ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἡ περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν πραγματεία τοῦ Βεκκαρίου, ἐκδοθεῖσα κατὰ τὸ 1764. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀθῶοι καὶ ἔνοχοι, ὑπόδικοι καὶ καταδικοι, πολῖται καὶ πρόσφυγες ἐκλείοντο εἰς τὰ αὐτὰ δεσμοτήρια, καὶ ὅποια δεσμοτήρια ἄνακρινόμενοι ἐν παραβύσῳ καὶ διὰ βασάνων. Ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐγκλημάτων ἦν ἀδικος, ἀνόητος κάποτε, πάντοτε δὲ ὠμοτάτη τῶν ποινῶν ἡ ἐφαρμογή. Ἀβέβαιοι ἦσαν οἱ νόμοι, αὐθαίρετοι οἱ δικασταί, ἡ δὲ κοινωρία ἠγνόει τοὺς λόγους δι' οὓς ἠρπάζετο ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐν μέλος αὐτῆς. Ὁ Βεκκαρίας συνδιελέγετο συχνάκις μετὰ τῶν φίλων του περὶ τῶν νέων ἰδεῶν, αἵτινες τότε εἶχον ἤδη διαδοθῆ καὶ ἐκ τῶν συνδιαλέξεων τούτων θερμινόμενος ἔγραψε τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλιαρίου του, ὅπερ τούτου ἔνεκεν ἔχει τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐμπνεύσεως.

Ὁ Πέτρος Βέρρης ἐξήγαγε τὸν συγγραφέα ἐκ τῆς νωθρότητος, ὅστις τέλος ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος φιλολογικῆς φήμης καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ οἰκτείρων τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀθλιότητα, δούλων τοσοῦτων πεπλανημένων ἰδεῶν ἐνέδωκε δούς αὐτὸ εἰς ἐκδοσιν.

Ἐντὸς τῆς πατρίδος του παρῆλθεν ἀπαρατήρητον, μέχρις ὅτου ἡ φήμη του ἔφθασεν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ἦρσεν ἡ ἀποφασιστικὴ, ἀπόλυτος, καὶ ἐν εἰδει ἀξιωματικῶν ἔκφρασις του, ἡ ἰσχὺς τοῦ λόγου μέχρι στόμου κάποτε διήκουσα, ἡ ἀποφυγὴ τῆς τότε ἐν χρῆσει σωρείας τῶν παραπομπῶν,

τῆς πομπώδους παρασκευῆς μαθηματικῶν ἀποδείξεων, τοῦ συνήθους μυκτηρισμοῦ καὶ πλήρης ἀγαθότητος, ἀφελοῦς πειθοῦς ἔκφρασις αὐτοῦ. — Ὁ Ἀββᾶς Μαρκελλίτης τὸ μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν δούς αὐτῶ νέαν τάξιν (1) οἱ δὲ ἐγκυκλοπαιδικοὶ μὲ τὴν χαρὰν ἦν αἰσθάνεται τις εὐρίσκων εἰς σύγγραμμα ἄλλου ἀναπτυσσομένης τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἰδέας, ἡμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ ἐκθειάσῃ αὐτό. Ὁ Βολταίρος τὸ ἐσχολίασε μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μεθ' οὗ ὑπερησπίσθη τὸν Καλάς τὸν Λεβάρ καὶ τὸν Λαλλῆ. Ἐφαίνετο καινοφανές τι ἡ τόλμη τοῦ Βεκκαρίου. Ἡ Καιρία τῆς Βέρνας ἐχάραζεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ μετ' ἄλλων. Ὁ Λόρδος Μάνφελδ τὸν ἀνέφερον εἰς τὸ κοινοβούλιον μετὰ σεβασμοῦ οἱ ἡγεμόνες ἐπεκρότησαν εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ προτεινομένης μεταρρυθμίσεις ἡ Αἰκατερίνη Β'. τὰς ἐφῆρμοσε, καὶ ἡ πατρίς του τὸν ἐσυγχώρησε. (2)

Πράγματι δὲν ἦτο νεωτεριστής, ἀλλ' εἰς ὀλίγασελίδας κατεχώρησε πᾶν ὅ,τι ἀνεγινώσκετο διεσπαρμένον εἰς πολλὰ ἐγχειρίδια καὶ εἰς πλείστους ὄσους τόμους. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν φιλανθρώπων τῆς ἐποχῆς του ἰδεῶν, γινόμενος μάλιστα περίπυστος χωρὶς νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀξίαν εἰς τοὺς ἐγκυκλοπαιδικούς, εἰς τοὺς Γάλλους, τοὺς ὁποίους συνέχεε διὰ παραλόγου θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ ἄλλο πρᾶγμα εἶνε νὰ ἐμπνεύται τις, καὶ ἄλλο νὰ μιμῆται.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον σεβασθῆ τὸ ἄτομον διότι ἦτο πολίτης, κατὰ τὰ λοιπὰ οὐδεμίαν ἔδιδον σημασίαν οὐδὲ εἰς τὴν ζωὴν του οὐδὲ εἰς τὰ παθήματά του, ὁ χριστιανισμὸς μόνον ἐπελθὼν μᾶς ἐδίδαξε νὰ λατρεύσωμεν τὸν ἄνθρωπον ὡς υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς βαρβάρους ἡ ἀνθρωποκτονία ἐξηγοράζετο διὰ χρημάτων, διετηροῦντο ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ποινὰὶ ὠμότατα δι' ἐγκλήματα φανταστικά, καὶ εἰς τοὺς χρόνους αὐτοὺς τοῦ

(1) Εἰς τὴν ἀχρονολόγητον ἐκδοσιν τοῦ 1776 ἐκτίθεται ὁ λόγος τῶν μεταβολῶν, εἰς ἀπλᾶς μεταθέσεις περιοριζομένων.

(2) Σύγγραμμα τοσοῦτον τολμηρὸν καὶ πλῆρες φωτὸς, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐξεδόθη εἰς χώραν ἐν ἣ ἐβασίλευεν ἡ ἱερὰ ἐξέτασις (Οὗτως ὁ Βρισῶ δὲ Βαρβίλλι, διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ἀρχόμενος τῆς Φιλοσοφικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Νομοθέτου, Πολιτειολόγου, καὶ Νομοδιδασκάλου) διότι θεωρῶ τὴν πραγματείαν ταύτην ὡς τὴν βᾶσιν πάντων τῶν κατὰ τὸ τμήμα τούτων γνωμῶν ἔργων. Ἄνευ ἀμφιβολίας εἶνε τὸ πρῶτον φιλοσοφικὸν βιβλίον τοῦ εἶδους τούτου. Καὶ εἰς τὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς πολιτείας τῶν γραμμάτων (Βέρνα 6 Ἰουλ. 1764). Ἡ πραγματεία περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν πρῶτον κατέδειξεν ἐναργῶς τὰς καταχρήσεις τῶν ποινικῶν νόμων.

ΙΔ'. Λουδοβίκου δρακόντιοι ἦσαν οἱ ποινικοὶ κώδικες, οἱ δὲ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης *μεγάλοι συγγραφεῖς μετὰ κουφότητος πραγματεύονται περὶ τῶν βασάνων. Ὁ Μοντέσκιος μόνον περιορισμὸν τῆς ἐξουσίας τοῦ τιμωρεῖν τῇ πολιτεία τίθησι τὸ πνεῦμα τῆς μετριότητος καὶ τῆς ἐπιεικείας καὶ δεικνυσι τὸ ἀνόητον τῶν διαδικαστικῶν τύπων, ὡς ὁ Σηῆς καὶ ἄλλοι θιασῶται τῶν κατὰ τῆς μαγείας κατηγοριῶν. Ὁ Σερβὸν εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ ἐν Δρέσδλῃ Ἐφετεῖῳ ἐνησχολήθη νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τοὺς ποινικοὺς νόμους τὰς παρὰ τοῦ Μοντεσκίου ὑποδεικνυμένας βελτιώσεις. Ὁ Ρίντσας συνέγραψε τότε παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Ποινικῆς Νομολογίας καὶ περὶ τῶν δικαστικῶν ἀποδείξεων, ὠραῖον σύγγραμμα, ἀλλὰ λατινιστῆ, καὶ πλήρες παραπομπῶν διόπερ δὲν ἀνεγνώσθη.

Ὁ Βεκκαρίας ἀπεναντίας διαγράφει ὅρια εἰς τὴν νομοθέτην καὶ τὸν δικαστὴν ὃ μὲν νὰ μὴ ἐκδίδῃ ἀποφάσεις, ὃ δὲ νὰ μὴ νομοθετῇ ἐκείνος νὰ γράφῃ τοὺς νόμους εἰς τρόπον ὥστε πᾶς τις νὰ τοὺς γινώσκῃ καὶ νὰ τοὺς ἐνοῆ, οὗτος νὰ αἰτιολογῇ τὰς συλλήψεις καὶ τὰς καταδικάς. Δὲν παραδέχεται μυστικὰς κατηγορίας, αὐθαιρέτους καθεῖρέξεις, ἀποκρύφους δίκας. Δὲν θέλει ἡμίσεις ἀποδείξεις, ἢ διὰ τεκμηρίων, οὐδὲ ἐπιμονὴν εἰς ἀνακάλυψιν ἐνόχων, ὅτε ν' ἀποκλειῶνται πάντα τὰ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου ἐπιχειρήματα μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως ἐκείνων τῆς ἐνοχῆς, ἀποβρίπτει τὰς βασάνους καὶ τὰς ἐκτεταμένας ποινάς. Μόνον μέτρον τῆς βαρύτητος τοῦ ἐγκλήματος ἔστω ἡ ζημία ἣν τοῦτο ἐπιφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν, περιορισθεῖτω τὸ ἐγκλημα τῆς καθοσιώσεως εἰς τὰς πράξεις αἰτινὰς ἀληθῶς προσβάλλουσι τὴν βασιλικὴν μεγαλειότητα, αἱ πράξεις ἃς ἡ ποινὴ δὲν ἀτιμᾶζει ἃς μὴ τιμωρῶνται, νὰ μὴ καταδικῶνται οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ παραβάσει ὧν τὴν τιμωρῆσιν ἐπεφύλαξεν ἑαυτῶν ὁ ὑπέρτατος τοῦ κόσμου δικαστής. Εἰς τὸν δικαστὴν νὰ δίδωνται οἱ πάρεδροι οἱ ἐπὶ τούτῳ κληρωθέντες, ἦτοι ἐνορκοί. Ἐν γένει δικαίως καθάπτονται τῶν νομοθεσιῶν τῆς ἐποχῆς του, δὲν διαγιγνώσκει ὅμως ὀρθῶς τὰς αἰτίας, οὐδὲ ἀρκούντως ἐκτιμᾷ τὴν συνάφειαν μεταξὺ τῶν ποιῶν καὶ τῆς μορφῆς τῆς κυβερνήσεως. Εἰς τὰς πολιτείας συντεταγμένας πρὸς ὄφελος πάντων καὶ τῇ θελήσει πάντων κακίστη εἶνε πᾶσα παράβασις, εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ὅμως, ἐν αἷς νόμος εἶνε ἡ τοῦ ἄρχοντος θέλησις, δύναταί τις ν' ἀνακτῆσθαι τὴν ἀπόλυτον τήρησιν τοῦ νόμου τούτου. Ἐὰν διὰ

τῶν διατάξεών σου καταδικάζεται εἰς ἀγαμίαν τὸ ἡμισυ τῆς νεολαίας, πῶς θὰ δειχθῆς αὐστηρὸς ποινήτωρ τῆς ἀκολασίας; Ἐὰν περιορίσῃς τὸν πλοῦτον εἰς χεῖρας ὀλίγων, διὰ τίνος μέτρου πρέπει νὰ τιμωρῆς τοὺς κλέπτας καὶ ἀπατεῶνας; Πῶς θὰ τιμωρῆσῃς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλήματα εἰς χώραν ἔνθα δὲν ὑπάρχει πατρις; Ἰπποτελῆς εἰς τὴν ἐν χρήσει τότε φιλοσοφίαν ὁ Βεκκαρίας ὑπεστήριξε μετὰ τοῦ Ρουσσῶ ὅτι αἱ μετριόφρονες ἀρεταὶ τῆς οἰκογενείας ἀντίκεινται πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀστυκῶν ἀρετῶν. Τῆν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀπεκάλεσε τυραννίαν (1).

Συνωδᾷ πρὸς τὸν φιλόσοφον τῆς Γενεύης ἀποκαλεῖ τὴν ἰδιοκτησίαν δικαίωμα φοβερόν καὶ ἴσως ὄχι ἀναγκαῖον. (2)

Ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄλλοτε εἶπεν ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐν κοινωνίᾳ συναγελασμοῦ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἀτόμου αὐτῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν των. — Οὕτως μετὰ τοῦ Σίνδεῦ καὶ τοῦ Ρουσσῶ θεμελιοῖ τὴν κοινωνίαν ἐπὶ τινος προϋπάρχοντος κοινωνικοῦ συναλλάγματος ἐνῷ εἰς ἄλλο του σύγγραμμα τὴν ἐβάσισεν ἐπ' αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου (3).

(1) Πιστεύομεν ὅτι τὴν γνώμην ταύτην ἐκ τύχης ἠσπάσθη. Ἐνεκεν τοῦ ἔρωτός του πρὸς τὴν Θηρεσίαν Βλάσκου ἦτον αὐτοῦ πλουσίαν ὁ πατὴρ του τὸν ἐφυλάκωσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. — Μόλις ἐξελθὼν τῆς φυλακῆς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γάμον, ἀλλὰ δὲν ἤγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν ἐμὴ ἀφοῦ ἐγένετο μήτηρ. Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς Θηρεσίας ὁ Καΐσαρ ἦλθεν εἰς δευτέρον γάμον.

(2) Ἀλλὰ τὸ ἄμαρτημα τοῦτο πράττεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, πρῶτον μὲν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, ἦγον ἀπὸ ἀνθρώπων ἀθλίου καὶ ἀηλιπισμένους, εἰς τοὺς ὁποίους τῆς ἰδιοκτησίας τὸ δικαίωμα (δικαίωμα φοβερόν καὶ ἴσως ὄχι ἀναγκαῖον) δὲν ἀφῆκε παρὰ μόνην καὶ μόνην τὴν ζωὴν. — Περὶ ἄμαρτημάτων καὶ ποιῶν. Μετάφρασις Κοραῆ § 30 § 141 ἐκδ. Παρισίων.

(3) Ἡ ἠθικὴ, ἡ πολιτικὴ, αἱ καλὰ τέχναι, αἱ ἐπιστήμαι τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ χρησίου, καὶ τοῦ καλοῦ πηγάζουσιν ἀπασαὶ ἐκ τινος ἀρχικῆς καὶ μόνης ἐπιστήμης, ἦτοι τῆς γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου, οὐδὲ εἶνε δυνατόν ποτε ἀνθρώπος νὰ προοδεύῃ καὶ νὰ ἐμβατεύῃ ἐντὸς αὐτῶν ἐὰν πρὶν δὲν εἰσῶσθαι εἰς τὴν ἀρχικὴν πηγὴν, ὅπως χαράξῃ τὰς πρώτας αὐτῆς ἀρχάς. Ἐκτὸς τούτου ἦνε ἀδύνατον ν' ἀνεύρηται τὰς πολιτικὰς καὶ οικονομικὰς ἀληθείας ἀλλαγῆς ἢ εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἣτις ἐστὶν ἡ ἀληθὴς αὐτῶν πηγὴ. (Περὶ χαρακτῆρος λόγου).

Ἰπὸ τὸν ὄρον τοῦτον τὰ ἄτομα παρεχώρησαν μερίδα τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν εἰς τὸν κυριάρχην ὅπως ἀπολαμβάνουσι μετ' ἀσφαλείας τὴν ἐναπολειφθεῖσαν αὐτοῖς, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ παρεχώρησθαι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεώς του εἰς τοὺς ἄλλους· τούτου ἔνεκεν ἡ θανατικὴ ποινὴ

Τὸ μέτρον τῆς ποινῆς δὲν πρέπει νὰ ᾖνε σχετικὸν πρὸς τὴν δολίαν προαίρεσιν ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπενεχθεῖσαν κοινωνικὴν βλάβην. Ἐπεθυμεῖ νὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸν Νομοθέτην τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος, νὰ τιμωρῆται ἡ πολιτικὴ ἀκηδία, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία νὰ μὴν ἔχη δικαίωμα τιμωρίας ἐὰν πρὶν δὲν μεταχειρισθῆ πάντα τὰ εἰρηνικὰ μέσα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς κολασίμου μὲν πράξεως καὶ ἐν τῇ εὐγενεῖ ἐξάψει του μὴ ἀπληλαγμένη καὶ τινος παραφορᾶς, συμπεραίνει,

« Πᾶσα ποινὴ διὰ νὰ μὴ γίνηται καταδυναστεία ἑνὸς ἢ πολλῶν κατὰ τινος πολίτου, προέπει ἐξάπαντος νὰ ᾖνε δημοσία, ταχεῖα, ἀναγκαῖα, μετριωτάτη ὅσον εἶνε δυνατόν, κατὰ τὰς θεθείσας περιστάσεις, ἀναλόγως μὲ τὸ ἀμάρτημα, καὶ διωρισμένη ῥητῶς ἀπὸ τοὺς νόμους. (§.42 §.499 ἐκδόσεως Παρισίων.)

Ὁ Βεκκαρίας ἐγεννήθη ἐν Μεδιολάνοις τὸ 1735 καὶ ἀπέθανε τὸ 1793.

(Ἐκ τῆς καθολικῆς ἱστορίας τοῦ Καίσαρος Καντού — Ἐποχὴ 17 Τομ. 6.)

Σ. Α. ΜΑΤΕΣΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΝ ἔτει 1804, νέος τις σανδαλοποιὸς ἐνυμφεύετο ἐν Ὀστένδῃ τῆς Φιονίας ἀγαθὴν καὶ χαρίεσσαν κόρην, ἣτις δὲν τῷ ἀπέφερε προῖκα εἰμὴ τὰ προτερήματα τῆς καρδίας αὐτῆς. Ὁ γάμος, ὡς εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ἐπανηγυρίσθη μετριώτατα, διότι οἱ νέονυμφοὶ μόνα πλούτη εἶχον τὸν καρπὸν τῆς καθημερινῆς ἐργασίας των. Ὁ σύζυγος κατεσκεύασε μόνος τὴν νυμφικὴν κλίνην του διὰ σανίδων ἀγορασθεισῶν ἐπὶ δημοπρασίας, καὶ αἵτινες, πρὶν πωληθῶσιν οὕτως, ἐχρησίμευσαν ὡς κενοτάφιον εὐγενοῦς τινος. Ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λοιπὸν τούτου κραθβάτου, τοῦ μεταμορφωθέντος αἴφνης εἰς γαμήλιον κλίνην, ἐγεννήθη τῇ 2 Ἀπριλίου 1805 ὁ περίφημος ποιητὴς τῆς Δανίας Ἰωάννης Χριστιανὸς Ἄνδρессεν. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος κατῴκει ἕνα μόνον θάλαμον σκοτεινὸν, τὸν ὁποῖον ὁ φιλόκαλος σανδαλοποιὸς εἶχε καλλωπίσει διὰ διαφόρων εἰκόνων, ἃς τῆδε κἀκεῖσε συνέλεξε προσέτι εἶνε παράνομος. — Τὰ κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐπιχειρήματά του ἐπανελάβεν αὐτολεξεῖ ὁ Ρουσσὸ κατεπολέμησε δὲ ὁ Κάντιος. — Εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Collier de Planeg 1823 περιέχονται ἅπαντα τὰ σχέδια τοῦ Βολταίρου καὶ λ.

ἐπειδὴ ἡγάπα τὰ βιβλία εἶχε σχηματίζει μικρὰν τινὰ βιβλιοθήκην. Καίτοι δὲ οἰκογενειακὰ περιστάσεις τὸν εἶχον ἀναγκάσει πρὸς μεγίστην του θλίψιν, νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς πατρίδος του, ἐκέκτητο ὅμως κρίσιν ἀνωτέραν τῆς τάξεώς του, καὶ φαντασίαν, ἣτις σχεδὸν τὸν καθίστα ποιητὴν. Τὸ ἑσπέρας, ἀναπαύομενος τῆς ἡμερινῆς ἐργασίας, ἀνεγίνωσκε τὰς κωμωδίας τοῦ Ὀλβέργου καὶ τοὺς μύθους τῆς Χαλιμάς, τὰς δὲ Κυριακὰς ἐσχημάτιζε διὰ τὸν υἱὸν του νευρόσπαστα, καὶ θέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, διηυθέτε, αὐτὰ μετὰ τοῦ υἱοῦ του συμφώνως πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν κωμωδιῶν τοῦ Ὀλβέργου, τῶν καλιφῶν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῶν Σουλτανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐκπαίδευσως ἐκείνου, ὅστις ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν νὰ ἐφεύρῃ νέα πρόσωπα καὶ φέρῃ εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον τῆς Κοπενάγης τὰς δραματικὰς του ἐπινοήσεις.

Τὸ ἔαρ ὁ νέος σανδαλοποιὸς ἐξήρχετο κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τέκνου του πρὸς περιδιάθασιν ἐκτὸς τῶν τευχῶν τῆς πόλεως, καὶ περιεφέρετο σιωπηλὸς, ἐνῶ ἡ μὲν γυνὴ του συνήθροιζεν ἄνθη ὅπως κοσμήσῃ τὸ πενιχρὸν οἶκμά των, ὁ δὲ υἱὸς του ἔτρεχεν ὡς χρυσαλλίς εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐν ἔτει 1814, ἡ διάθασις δανικοῦ τινος συντάγματος τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει πρὸς τὸ Ὀλστέιν ἵνα συνενωθῆ μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, διήγειρεν αἴφνης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ σανδαλοποιοῦ ἀρεϊμάνια αἰσθήματα, διότι, λατρεύων τὸν Ναπολέοντα, ἐπεθύμησε νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ ἀναδειχθῆ διὰ τῆς ἀνδρίας του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ ἐπωμίδας ἀξιωματικοῦ. Οὐδὲ οἱ ἐξορκισμοὶ, οὐδὲ ὁ τρόμος τῆς γυναικὸς του ἴσχυσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τῆς ἐπιθυμίας ταύτης· ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ἐπανῆλθεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα, τῆς εἰρήνης θέσεως τέρμα εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην. Ἀλλὰ μόλις ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, προσεβλήθη ὑπὸ σφοδρᾶς νόσου, ὑφ' ἧς καὶ ἐτελεύτησεν, ἀφήσας ἄνευ πόρων τὴν οἰκογένειάν του, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου ἠναγκάζετο ἡ σύζυγός του νὰ μεταβαίη εἰς οἴκους ἰδιωτῶν ὅπως πλῆνῃ τὰ ἱμάτιά των.

Μέχρι τῆς ἡλικίας τῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσεως, ὁ νέος Ἄνδρессεν ἔμενεν οἰκαδὲ, παίζων μετὰ νευρόσπαστα, ἅτινα εὗρεν ὡς μόνην κληρονομίαν τοῦ πατρός του. Ἀκολούθως εἰσῆλθεν ἀμισθεῖ εἰς τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν σχολεῖον τῆς Ὀστένδης, ἐνθα ἕνεκα τοῦ δειλοῦ καὶ ἡπίου χαρακτῆ-